

Even voorstellen



Het is alweer bijna zes jaar geleden dat *Wendy* in mijn leven kwam en dat is nog maar het begin. Ik geloof er in wat ouderen tegen me zeggen, jongen, je eerste auto vergeet je nooit meer en heel wat keren wordt er jaren later naar gezocht of een soortgelijke auto teruggekocht. Dus *Wendy* blijft lekker bij me, al is ze inmiddels 53 jaar. Hoe het begon is best wel een leuk verhaal, wat ik met jullie lezers van 'Contactpunt' wil delen. Mijn naam is Jean-Jacques François en studeer nog vanuit huis in Blaricum. In 2003 werd ik 18 en rond mijn opleiding bij de IVA in Driebergen af.. Kreeg toen net mijn rijbewijs, wel jammer zo jong te studeren op de 'autoschool' zonder auto, maar reed in die tijd met mijn tractor-rijbewijs wel al vaak naar school met mijn Porsche Diesel tractor. Na school mocht ik een auto kiezen en het werd een VW kever uit 1960, ook bedoelt als project om het geleerde in praktijk te brengen. Maar aan deze Kever viel weinig te sleutelen en was zo mooi, dat ik de oude Land Rover van mijn vader verkoos om mee op vakantie te gaan in Engeland.



Terug gekomen wilde ik zelf een Land Rover en hoe ouder hoe beter, dat had ik op dat eiland wel gezien. In die Serie 3 uit 1972 van mijn vader was ik zowat geboren, maar een Serie 1 moest ik vinden. Over zo'n vondst waren mijn ouders nogal septisch, "die er zijn, zijn de korte en rechtsgestuurd en je hebt toch je Kevertje..." Wat mij moest ontmoedigen, maar het duurde niet lang. In November 2003 was ik met mijn vader mee naar een garage in Genderen om nieuwe veren te laten monteren onder zijn Serie 3. Wachtend ontdekte ik daar tussen een stel sloop auto's een rode Pick-Up, wat al snel bleek een gave linksgestuurde 109' te zijn en wel een Serie 1 uit 1956! Lege banden en vol geregend, het zag er niet uit. Maar ook het geoefend oog van mijn vader zag er doorheen, we kregen hem aan de praat en traceerde de eigenaar. Na een onrustige nacht ben ik terug gegaan en heb de auto gauw gekocht, want er was ineens meer

belangstelling! De auto bleek 40 jaar dienst te hebben gedaan bij de brandweer in Luzern en ging vervolgens in 2000 op een Zwitsers export kenteken met de Swiss Army en hulpgoederen naar Kosovo. De motor, kachel en radiator vroren kapot en zo ontsprong de auto verder zwaar gebruik en oorlogsgeweld. Wel werd de kap en de lak geruïneerd door zon en strenge winters. Daarna kocht een outdoor/survival bedrijfje de Land Rover, maar vond de auto ongeschikt, zette de wagen in Kosovo op een trailer en ruilde hem om in Genderen voor een bruikbare 4x4. En zo vonden we de auto, met een boel historie, een Zwitsers linnen kenteken en een vrijwel ongeschonden origineel interieur met slechts 20.263 km.

Onder het Joegoslavische stof kwam een zwart gelakt chassis te voorschijn, het leek wel een sprookje. Op de trailer er mee naar de douane voor de invoer papieren. De douane vond het maar een wrak, maar dat was voor ons, i.v.m. de invoerwaarde weer een welkom financieel voordeel. Onvolkomenheden bleken er achteraf genoeg, maar ik was helemaal verliefd en dan maakt dat allemaal niets meer uit. Ik had een SERIE 1.



Vier maanden achtereen heb ik mij in de garage afgezonderd met mijn **Swiss Lady in Red**, stripte haar geheel, verwijderde alle rode verf tot het originele RAF Blue op de aluminium body weer tevoorschijn kwam. Als een Meccano doos kan je zo'n auto uit elkaar schroeven en weer opbouwen, helemaal weer mooi met alle panelen afzonderlijk gespoten.



Een gedaanteverwisseling, waar *Wendy* haar naam aan te danken heeft, immers was het in die tijd Wendy van Dijk die haar gedaante supersnel kon veranderen. Het was niet de aanschaf maar de rest, spuitwerk, nieuwe remmen en banden, een nieuwe huif.... Ik wilde mijn Kever verkopen om het te bekostigen, gelukkig vond mijn moeder die inmiddels zo leuk, dat ze haar Mini verkocht en de VW overnam. Achteraf gezien had ik met geluk een top auto gekocht, want de originele motor en radiator konden worden gedicht, geen laswerk en zelfs de linnen bedrading kon worden behouden. De bekleding en het hemeltje waren na 50 jaar nog ongeschonden, het aluminium zonder corrosie. Eén stille getuige van haar garageleven bij de Brandweer was opmerkelijk. De tanden van de kam van de handrem en het palletje waren helemaal weggesleten! Maar

dat kon met een vijl worden hersteld. Ook opmerkelijk; het contactsleuteltje paste als nieuw, hebben ze er altijd in laten zitten. Ik traceerden alle kazernes waar de auto gediend had, van de grote stad Luzern naar de kleinere omliggende gemeenten. Kreeg later van ze de bevestiging opgestuurd van de uitzonderlijke lage km stand en een rode zwaailamp die ze vroeger gebruikten en een sirene. Ook een sticker voor op de deur met *Feuerwehr Wolhusen*, geweldig. Na de eerste proefritten en de RDW keuring monteerden we een Fairy overdrive om zo het toerental te verlagen, waarmee je 85 km per uur vast kunt houden op de snelweg en niet met de vrachtwagens in de problemen komt. In die winter ben ik Frans gaan studeren in Chambéry en werkte in een skihut in de weekends, je kan je voorstellen dat ik genoot met *Wendy*. Ik kocht daar vier sneeuwkettingen en verlegde de grenzen, waar geen Range Rover bij kon komen. Inmiddels heb ik er zelf 20.000 km meegereden en aan de liefde komt geen eind. Wel heeft *Wendy* moeten leren delen, want *Sandy* is erbij gekomen, een zeldzame Land Rover 107' Station Wagon, ook uit 1956, met een Nederlands linnen kentekenbewijs en een historie om van te smullen. Dat verhaal vloeit misschien ook een keer uit mijn pc.



Ik heb er een mooi voorbeeld voor, want, en daar ben ik erg trots op, van beide auto's verscheen een groot artikel met foto's in de LEGEND. Dat is het clubblad van de Engelse Series One Club. Er zijn honderden merken clubs over de hele wereld, deze is uniek, van de Series One Land Rover is er maar één. De leden zitten over de hele wereld, met één en het zelfde Magazine. Met artikelen zoals die over mij, maar ook verhalen en restauraties van leden in Nieuw Zeeland, Argentinië, Portugal, Zweden, Canada, noem maar op, werkelijk uniek en op zich al een reden om een Series One Owner te willen zijn!

Liefhebbers kunnen bij mij altijd terecht voor informatie:
Jean-Jacques François. www.crepeexpres.nl